

[Alfred Jensen.]

tyder det en stor nedgang i boligbyggeriet. Omkostningerne er opgjort til at ligge 24 points højere end i januar 1954, d. v. s. en stigning på omkring 9 pct. Udsigterne til at komme i arbejde for dem, der er vant til at være beskæftiget ved byggeriet, er altså meget små, og i en række kommuner landet over, ikke mindst landkommuner, er man klar over, at det bliver småt med beskæftigelse i denne sommer. Det sker meget ofte, at såvel de, der går på kontrolstedet, som de, der står på arbejdspladsen, spørger sig selv, om de ikke skal emigrere til Australien, New Zealand eller Canada, fordi de føler, at der ikke alene kortfristet er dårlige udsigter for deres eksistens, men også fremefter. Om deres håb om at finde bedre forhold andre steder er realistisk, er en anden sag, men i virkeligheden ser arbejderne meget mørkt på fremtiden.

Det er på denne baggrund, vi har stillet vor forespørgsel, og det er rimeligt, at regeringen ved denne lejlighed giver udtryk for, hvad den agter at gøre for at skaffe beskæftigelse til de mange arbejdsløse.

Økonomi- og arbejdsministeren (Krag):

Jeg benytter meget gerne den anledning, den stillede forespørgsel giver mig, til at give en redegørelse for beskæftigelsessituationen og for den politik, der er ført og bliver ført med henblik på at begrænse og nedbringe arbejdsløsheden.

Tallene for 1954, 1955 og 1956 viser, at vi i gennemsnit har haft en bedre beskæftigelse og en lidt lavere arbejdsløshed i denne 3 års periode end i den nærmest foregående. Beskæftigelsen lå ifølge statistikken på ca. 614 000 mod 593 000 i perioden 1951-52-53. På tilsvarende måde har ledigheden, beregnet i ureducerede tal, været noget lavere. I perioden 1954-55-56 har den ligget på 9,2 pct. mod 9,6 pct. i 1951-52-53. Imidlertid har der inden for den sidste 3 års periode været en betydelig ujævnhed i beskæftigelsesudviklingen. De laveste ledighedstal havde vi i 1954. Da lå arbejdsløshedsprocenten for hele landet under 8; det er vel overhovedet det laveste arbejdsløshedstal, vi har haft. I hvert fald skal vi helt tilbage til 1920 for at finde et tilsvarende lavt tal. Efter den tid kom forværringen i valutaforholdene og den række økonomiske

foranstaltninger, som blev nødvendiggjort heraf; under indflydelse heraf har ledigheden senere været opadgående. I fjor blev beskæftigelsesforholdene yderligere forværret dels i kraft af arbejdskonflikten, dels i kraft af den hårde og lange vinter. Denne tendens til forværring synes imidlertid efter de senest foreliggende tal at være vendt. I hvert fald viser tallene for december, januar og den forløbne del af februar en større beskæftigelse og en mindre ledighed end i de tilsvarende måneder i det foregående år.

Jeg skal nævne et par tal. Vi havde i december 1956 en beskæftigelse på 589 000 mod kun 566 000 i december 1955. Hertil svarer, at ledigheden i december 1956 lå på 13,7 pct. mod 16,7 pct. året i forvejen. Der er altså her tale om en ganske tydelig forbedring. Januartallene viser noget tilsvarende, og februartallene også noget tilsvarende. Jeg kan nævne, at der i 3. uge af februar 1956 var en ledighed på 129 000. Den var for 3. uge af februar i år faldet til 99 000. Det tilsvarende fald i arbejdsløshedsprocenterne er fra 19,1 til 14,6, med andre ord en ganske mærkbar forbedring.

Jeg er naturligvis helt på det rene med, at en stor del af denne forbedring skyldes det mildere vinterklima, men når man på den anden side ser, hvordan der for alle vintermånederne igennem er en bedre beskæftigelse i år end i fjor, og at der ikke uge for uge har været et mildere klima i år end sidste år, giver det nok grund til at tro, at der ved siden af den forbedring, der er indtruffet på grund af klimaforholdene, også gør sig en vis reel beskæftigelsesmæssig forbedring gældende, som det naturligvis netop i disse sæsonbetonede måneder er meget svært at måle konkret.

En arbejdsløshed, der år for år siden 1945 har svinget omkring en halv snes procent i årsgennemsnit, er imidlertid en alt for stor arbejdsløshed. Man kan naturligvis sammenligne med ledighedsforholdene i 1930'erne eller i 1920'erne og konstatere, at beskæftigelsen nu og i alle efterkrigsårene har været væsentlig bedre end i 1930'erne og i 1920'erne. Man kan konstatere, at den arbejdsløshed, vi kendte dengang, vel var omkring dobbelt så stor året igennem som den, vi har nu, men det er kun en ringe trøst. Man må fastslå, at de ledighedsfor-